

82. "Said Nursi'ye, 'Bediüzzaman' unvanı verilmekle, onun benzersiz olduğu iddia edilmiştir!.."

Üstad Said Nursi Hazretlerine "**Bediüzzaman**" unvanını verenler, zamanında Şark'ın en büyük allameleridir. Said Nursi daha genç yaşlarda iken, onda gördükleri harika zekâ, ilim, irfan, feraset ve takvayı ancak "**Bediüzzaman**" unvanıyla ifade edebileceklerini düşünmüşler ve bu unvanı vermişler. Yoksa, ne Said Nursi ve ne de talebeleri bu unvanı kendisine vermiş değildir. Daha on beş yaşlarında iken bu unvanı âlimler vermişlerdir.

Daha sonra, otuz küsur yaşlarında iken, çok önemli bir ilim merkezi olan İstanbul'a gittiğinde, oturduğu ofisinin penceresine,

"Burada her suale cevap verilir, her müşkil halledilir ve kimseden soru sorulmaz."

levhasını asarak, bütün ulemanın nazar-ı dikkatini çekmiş ve gelen her soruya cevap vererek iddiasını ispat etmiş eşsiz bir ilim adamına verilen "*Bediüzzaman*" unvanını hazmetmeyen bir kimsenin, kendini öyle çirkin bir hasede kurban etmektense, Bedüzzaman Hazretlerinin medresesinde diz çöküp, eserlerini ön yargısız bir şekilde okuyup istifade etmesi daha isabetli olmaz mı?..

Doğrusu bu iddia sahiplerini anlamakta güçlük çekiyorduk. Çünkü, başta ülkemizin ilahiyat camiasından yüzlerce akademisyen bu eserleri takdir ederek okuyor ve gençliğe şiddetle tavsiye ediyor. Diğer yandan başta Ezher Üniversitesi olmak üzere İslam dünyasında, yüzlerce âlim, bu eserlerin harikuladeliği hakkında binlerce tebliğ ve makale yazmıştır ve yazmaktadır. Bu eserler yetmişten fazla dünya diline çevrilmiş ve dünyada en çok okunan birkaç eserden biri olmuştur. Dolayısı ile bu zatı ve eserlerini takdir etmek gerekirken, birilerinin iftiralarla saldırmalarını anlayamıyorduk.

Ancak, çalışmamızın giriş kısmında da ifade ettiğimiz gibi, Bediüzzaman Hazretleri Allah'ın izni ile bu tür saldırıları ve sebeplerini daha önceden bilmiş ve Kastamonu Lahikası'nda ifade etmiştir. Şöyle ki:

"... ileride, meşrebini çok beğenen bazı zâtlar ve hodgâm bazı sofi-meşrepler ve nefs-i emmaresini tam öldürmeyen ve hubb-u cah (makam sevgisi) vartasından kurtulmayan bazı ehl-i irşad ve ehl-i hak, Risale-i Nur'a ve şakirtlerine karşı kendi meşreplerini ve mesleklerinin revacını ve etbâlarının (tabilerinin) hüsn-ü teveccühlerini muhafaza niyetiyle itiraz edecekler; belki dehşetli mukabele etmek ihtimali var..."(1)

Demek ki, asıl neden, haset ve kıskançlıkmış. Aslında bunun da çözümü çok

daha kolaydır. Kaderin taksimatına razı olmak ve kısmetim bu kadarmış deyip, kanaat etmektir. Yoksa, niye benim eserlerim onunki kadar okunmuyor, niye benim arkamda bu kadar cemaat bulunmuyor diyerek düşmanlık yapmak, daha büyük bir nasipsizlik olur. Bediüzzamanın ifadesi ile, rahmete itiraz eden rahmetten mahrum kalır.

Şu bilgileri de paylaşmakta fayda görüyoruz. Bediüzzaman diyor ki:

“Cenâb-ı Hakk’ın rızası ihlâs ile kazanılır; kesret-i etbâ’ (çok cemaat toplamak) ile ve fazla muvaffakiyetle değildir. Çünkü onlar, vazife-i ilâhiyeye ait olduğu için, istenilmez, belki bazen verilir.”

“Evet, bazen bir tek kelime sebeb-i necat (kurtuluş vesilesi) ve medar-ı rıza (rıza sebebi) olur. Kemiyyetin (sayı çokluğunun) ehemmiyeti o kadar medar-ı nazar olmamalı (önemsenmemeli). Çünkü bazen bir tek adamın irşadı, bin adamın irşadı kadar rıza-yı ilâhîye medar olur.”

“Bazı peygamberler gelmişler ki, mahdut (sınırlı) birkaç kişiden başka ittibâ edenler olmadığı halde, yine o peygamberlik vazife-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar. Demek hüner, kesret-i etbâ’ (cemaatin çokluğu) ile değildir.”(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Kastamonu Lahikası, 120. Mektup.](#)

(2) bk. [Lem’alar, Yirminci Lem’a.](#)